

Arrest

**nr. 140 898 van 12 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 juli 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 juni 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 15 juli 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 april 2014 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Bij beslissing van 10 juni 2014 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk. Zij wordt betekend op 27 juni 2014.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf met kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Wat de verwijzing naar de wet van 22.12.1999 betreft: dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

De verzoeker roept de duur van zijn verblijf (nl. verblijf sinds maart 2002 in België) en zijn integratie (betrokkene heeft Nederlandse lessen gevolgd, legt een tewerkstellingscontract bij Randstad Interim en een aanmelding bij de VDAB voor en bewijst dus dat hij werkwilig is, is in het bezit van een SIS-kaart, en legt diverse getuigenverklaringen voor) in als buitengewone omstandigheden. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9.3, in casu 9bis van wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur en de integratie zijn bijgevolg geen buitengewone omstandigheden (RvS 24 oktober 2001, nr 100.223). Omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend. (RvS 9 december 2009, nr 198.769).

Verder haalt betrokkene nog aan dat er verschillende familieleden van hem in België zouden verblijven. Echter, betrokkene bewijst de familieband niet. Een verklaring van een derde en/of het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart of rijbewijzen van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid van het land en er ook geen sprake is van enige manifeste of opzettelijke fraude, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De aanvraag kan gebeuren in het land van herkomst”.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker op, “Schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet”.

Na uitgebreide theoretische beschouwingen over de formele motiveringsplicht onder het kopje “Algemeen juridisch kader” betoogt verzoeker in concreto als volgt:

“2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de formele motiveringsplicht

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. De motivering is vaag en tevens ontbreken de feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing.

Daarnaast is de motivering stereotiep en gestandaardiseerd. De summier gegeven motivering in de beslissing, kan van toepassing zijn op iedere persoon die een dergelijke beslissing krijgt. Nergens blijkt dat het specifiek op verzoekende partij van toepassing is. Enkel de persoonlijke gegevens van de verzoekende partij, vermeldt in de beslissing, geven hier uitsluitsel over.

Door de Staatssecretaris wordt erkend dat verzoeker sedert 2002 in België is.

Dat verzoeker op het ogenblik van de aanvraag dan ook al 12 jaar in België is. Dit is zeer lang en er mag van uitgegaan worden dat verzoeker zijn volledige leven in België heeft georganiseerd en derhalve nog weinig banden heeft met het land van herkomst. Verzoeker toont aan dat hij werkt en onder de criteria van de richtlijn van 19 juli 2009 is dit precies aanvaard als criterium. Verzoeker heeft zich niet gebaseerd op de richtlijn van 19 juli 2009, de Staatssecretaris verwijst hier dan ook ten onrechte naar.

De lange duur van het verblijf in België is een buitengewone omstandigheid, waarover de Staatssecretaris dient te oordelen, wat in casu niet gebeurde. De Staatssecretaris stelt dat buitengewone omstandigheden niet bedoeld zijn als redenen voor het toestaan van verblijf in België. De buitengewone omstandigheden verantwoorden dat verzoeker de aanvraag in België kan indienen en niet dient terug te keren naar zijn geboorteland. Dit houdt in dat de Staatssecretaris, wel over de buitengewone omstandigheden moet oordelen als het gaat over de ontvankelijkheid.

Een aanwezigheid van 12 jaar, die aangetoond wordt en niet tegengesproken wordt door de Staatssecretaris, is een buitengewone omstandigheid en zulks werd reeds meermaals door de rechtspraak aanvaard.

Indien verzoeker zou terugkeren naar zijn land van herkomst, dan is er geen ononderbroken verblijf meer en kan verzoeker zijn langdurig en ononderbroken verblijf niet meer invoeren als element waarop de aanvraag tot machtiging tot verblijf gesteund is.

Gelet op het feit dat het verblijfsrecht van verzoekende partij wordt geweigerd en de zeer verregaande gevolgen die deze beslissing met zich meebrengt is het evenredigheidsbeginsel in casu niet in acht genomen. De beslissing is extreem summier en bijgevolg niet evenredig met de gevolgen.

De bestreden beslissing is, zoals hierboven reeds vermeld, zeer summier en bevat bovendien onvoldoende reden waarom het verblijfsrecht van verzoekende partij wordt geweigerd. Gezien het ontbreken van een juiste en voldoende motivering is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

Bijgevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Een eventuele summiere motivering houdt op zich evenmin in dat de beslissing niet afdoende gemotiveerd is evenmin als verzoekers overtuiging dat de motivering van de bestreden beslissing “vaag” is .

2.3. De bestreden beslissing verwijst naar de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Uit de bestreden beslissing blijkt dat ze rekening houdt met de elementen die verzoekers zaak kenmerken en in concreto motiveert aangaande de door verzoeker specifiek in zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging ingeroepen buitengewone omstandigheden die volgens hem rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden wanneer hij poneert, “*De summier gegeven motivering in de beslissing, kan van toepassing zijn op iedere persoon die een dergelijke beslissing krijgt. Nergens blijkt dat het specifiek op verzoekende partij van toepassing is.*” alsook wanneer hij stelt dat de bestreden beslissing onvoldoende redenen bevat “*waarom het verblijfsrecht wordt geweigerd*”, dat “*de feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing (...) ontbreken*” en dat de bestreden beslissing gekenmerkt wordt door “*het ontbreken van een (...) voldoende motivering*”.

2.4. Verzoeker maakt met zijn gestandaardiseerd algemeen theoretisch betoog dat niet betrokken wordt op de bestreden beslissing, niet duidelijk op welk punt de formele motivering van deze beslissing hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen dervijze dat niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Deze beoordeling dringt zich des te meer op aangezien verzoeker vervolgens inhoudelijke kritiek uit op de motivering van de bestreden beslissing en betoogt dat de bestreden beslissing gekenmerkt wordt door “*het ontbreken van een juiste (...) motivering*”.

2.5. De Raad bekijkt het middel dan ook verder vanuit het standpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve

overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.6. Eerste punt van kritiek van verzoeker is dat de bestreden beslissing ten onrechte verwijst naar de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009) omdat hij zich hierop niet gebaseerd heeft. Deze kritiek is terecht, gelet op wat kan worden gelezen in de in punt 1.1.bedoelde aanvraag die zich bevindt in het administratief dossier, maar de betrokken passage kan worden beschouwd als een overtollig motief. Kritiek op een overtollig motief kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.7. Waar verzoeker enigszins tegenstrijdig met het voormelde betoog stelt, *“Verzoeker toont aan dat hij werkt en onder de criteria van de richtlijn van 19 juli 2009 is dit precies aanvaard als criterium”* dient de Raad op te merken dat verzoeker niet dienstig kan verwijzen naar de instructie van 19 juli 2009 aangezien de Raad niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de instructie van 19 juli 2009. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

2.8. Vervolgens is verzoeker van oordeel dat de verwerende partij niet oordeelde over het door hem aangehaalde argument inzake de lange duur van verblijf in het Rijk. Deze kritiek mist feitelijke grondslag aangezien in de bestreden beslissing duidelijk kan gelezen worden, *“De verzoeker roept de duur van zijn verblijf (nl. verblijf sinds maart 2002 in België) en zijn integratie (betrokkene heeft Nederlandse lessen gevolgd, legt een tewerkstellingscontract bij Randstad Interim en een aanmelding bij de VDAB voor en bewijst dus dat hij werkwillig is, is in het bezit van een SIS-kaart, en legt diverse getuigenverklaringen voor) in als buitengewone omstandigheden. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9.3, in casu 9bis van wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfsplaats in het buitenland; de verblijfsduur en de integratie zijn bijgevolg geen buitengewone omstandigheden (RvS 24 oktober 2001, nr 100.223). Omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de geode integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend. (RvS 9 december 2009, nr 198.769)”*.

2.9. Waar verzoeker enigszins tegenstrijdig met het voormelde betoog voorhoudt *“De Staatssecretaris stelt dat buitengewone omstandigheden niet bedoeld zijn als redenen voor het toestaan van verblijf in België”* en van oordeel is dat het aangevoerde lange duur van verblijf in het Rijk wel degelijk een buitengewone omstandigheid is, dient de Raad op te merken dat deze overtuiging, onderbouwd met niet meer dan een verwijzing naar *“de rechtspraak”* geen afbreuk kan doen aan de pertinentie van de in punt 2.8. vermelde beoordeling van de verwerende partij, die in lijn is met de daarin aangehaalde rechtspraak van de Raad van State.

2.10. Verzoeker betoogt *“Indien verzoeker zou terugkeren naar zijn land van herkomst, dan is er geen ononderbroken verblijf meer en kan verzoeker zijn langdurig en ononderbroken verblijf niet meer inroepen als element waarop de aanvraag tot machtiging tot verblijf gesteund is.”* Hij kan echter niet gevolgd worden in zijn redenering aangezien de bestreden beslissing niet verhindert dat verzoeker zijn lang en ononderbroken verblijf tot aan zijn terugkeer inroept ter ondersteuning van een aanvraag om verblijfsmachtiging in het land van herkomst overeenkomstig het gestelde in artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

2.11. Voor zover verzoeker in zijn betoog nog de schending van het evenredigheidsbeginsel aanvoert, dient de Raad op te merken dat hij met zijn algemeen niet geconcretiseerd oordeel dat de bestreden beslissing *“verregaande gevolgen met zich meebrengt”* niet aantoonde dat het bestuur in casu op een onevenredige wijze gebruik heeft gemaakt van zijn beoordelingsvrijheid.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA